

Безъ да гледа на гладъ, студъ, бѣдность,—на всичко, което и вий мили дѣца, често търните, Добри се изучилъ чисто да чете, добръ да смѣта, хубаво да пише и рисува. Той виждалъ, че не знае още много нѣща. Но кой ще му помогне да се научи? Трѣбвали му по-скъпи книги, но отъ гдѣ ще вземе пари за да ги купи? Често пжти, потъналъ въ потъ отъ работа, като горѣлъ отъ жажда за наука. Добри жално, жално си поплаквалъ.

А работницитѣ и баща му, все още го укорявали. Какво бихте направили на негово мѣсто, любезни читатели? Навѣрно вий би захвърлили и книга, и рисунка, и всичко. Не е ли така?

Не, азъ не вѣрвамъ това. Азъ знамъ, че вий разбирате защо е плакало това момче. Но има и радостъ на този свѣтъ.

Веднажъ Добревъ баща пратилъ сина си за работа у нѣкой човѣкъ, който билъ учитель въ тамканшото училище и учалъ своитѣ ученици, да издѣлватъ всекакви хубави нѣща. Човѣка щомъ видѣлъ Добря, зачудилъ се на умния му изгледъ. Вий трѣбва да знаете, че добритѣ хора иматъ умно лице и по него лесно се познаватъ. Който е лошъ и глупавъ, на челото му е исписана глупостта, който е зълъ, лицето му е страшно и т. н.

Но нашиъ Добри билъ умно момче, а това се познавало и по лицето му. Учителя като се научилъ съ каквъ трудъ и мжка Добри е изучилъ толкова нѣща, много го обикналъ и го прибралъ въ училището. Тука Добри прѣстоялъ петъ години. Нѣма нужда да ви разправамъ какъ се е той училъ. Всичко, което се изработвало отъ неговитѣ рѣцѣ, на часътъ се распродавало, защото било много хубаво.

Той си отворилъ своя работилница, написалъ книги, въ които се разправяло какъ могатъ да се изработватъ хубави нѣща. Той прибралъ при себе си нѣколко бѣдни дѣца и ги изучилъ на занаята си, а други испращалъ съ свои пари да се учятъ изъ училищата. Съ една дума, той станалъ много забѣлжителенъ човѣкъ.

Добри умрѣлъ въ дълбока старостъ, обичанъ и почитанъ отъ всички, които го познавали.